چراغ‌های خیابان ۷ تیر، ۲۳۰۰ خانه را تاریک کرد

۱۴۰۰ تیرپایه در ۳ شهرک بدون برق ماند؛ شرکت روشنایی شهر وعده داد ظرف ۴۸ ساعت اصلاح شود

(سرمقاله‌نویس ما — ستون سردبیر)

ساعت ۲۱:۴۰ روز ۷ تیر، ۲۳۰۰ خانه در سه شهرک شمالی شهر تاریک شد. ۱۴۰۰ تیرپایه برق در خیابان‌های ۱۲، ۱۴ و ۱۶ متری از کار افتاد و عابران ناچار شدند با چراغ قوه و تلفن همراه مسیر را طی کنند. این اتفاق نه یک حادثه ی استثنایی بود و نه نخستین بار. شرکت روشنایی شهر در سه ماه گذشته دست‌کم ۶ گزارش مشابه ثبت کرده است. پرسش اصلی این است که چرا شبکه‌ای که هزینه‌ی نگهداری آن از جیب شهروندان پرداخت می‌شود، در برابر باد و بارش ساده این‌چنین شکننده است.

شرکت روشنایی شهر در بیانیه‌ی خود علت را «اتصال کوتاه در کابل‌های زیرزمینی» اعلام کرد و گفت ۶۰ نیروی فنی ظرف ۴۸ ساعت کار می‌کنند. اما این جمله تنها بخشی از ماجرا را می‌گوید. کابل‌های زیرزمینی در عمق ۷۰ سانتی‌متری نصب شده‌اند و طبق دستورالعمل داخلی شرکت باید هر ۱۲ ماه یک بار بازرسی شوند. اسناد داخلی نشان می‌دهد بازرسی آخر در بهار ۱۴۰۱ انجام شده و از آن زمان تا کنون هیچ گزارشی منتشر نشده است. یعنی کابل‌هایی که سن‌شان از عمر مفید‌شان گذشته، هنوز برق می‌گیرند و هر بار که آب به آن‌ها می‌رسد، خاموشی به جان شهروند می‌افتد.

مهندس کامران یزدان‌پناه، سرپرست گروه نگهداری شبکه، در گفت‌وگو با ما گفت: «ما با کمبود نیرو روبه‌رو هستیم. از ۱۲۰ نفر استخدامی، ۴۰ نفر بازنشسته شده‌اند و جایگزین آن‌ها استخدام نشده است. وقتی ۱۴۰۰ تیرپایه همزمان خراب می‌شود، اولویت با بیمارستان‌ها و پمپ‌های آب است و خیابان‌های فرعی چند روز صبر می‌کنند.» این پاسخ درست است اما کافی نیست. بیمارستان‌ها ژنراتور دارند و پمپ‌های آب مخزن ذخیره دارند. اما صدها خانه‌ی مسکونی که سالمند در آن زندگی می‌کند و دستگاه‌های پزشکی خانگی دارند، هیچ پشتوانه‌ای ندارند.

در مقابل، شرکت برق منطقه‌ای دشت‌آباد در همان روز ۹۲۰ تیرپایه را در ۲ شهرک نصب کرد و مدت قطعی را به کمتر از ۶ ساعت رساند. تفاوت در بودجه است نه در مهارت. شرکت دشت‌آباد ۱۸ درصد از درآمد خود را صرف نگهداری کرده است و شرکت روشنایی شهر ۴ درصد. عدد کوچک است اما نتیجه بزرگ. شهروند نمی‌پرسد بودجه چند درصد است؛ می‌پرسد چرا چراغ من روشن است و همسایه‌ام نه.

پیشنهاد ما روشن است: شرکت باید ظرف ۳ ماه فهرست کابل‌های بیش از عمر مفید را منتشر کند و شهروندان بتوانند در سامانه‌ی شهر ببینند کدام خیابان در صف است. هزینه‌ی این کار اندک است و اعتماد را می‌سازد. اگر شرکت می‌گوید ۴۸ ساعت، باید گزارش روزانه منتشر کند و اگر نشد، توضیح بدهد. شفافیت جای عذرخواهی را می‌گیرد و شهروند می‌داند منتظر چه زمانی بماند. این کمترین کاری است که شرکت می‌تواند بدون هزینه‌ی اضافی انجام دهد.

شهرداری بندر نیلوفر ۴۲ میلیارد تومان برای بازسازی بازار سرپوشیده اختصاص داد

(گزارش ویژه‌ی ما از بندر نیلوفر)

شهرداری بندر نیلوفر روز سه‌شنبه ۱۲ مهر ۱۴۰۳ اعلام کرد ۴۲ میلیارد تومان برای بازسازی بازار سرپوشیده‌ی مرکزی شهر اختصاص داده است. این بازار که بیش از ۱۸۰ مغازه دارد و روزانه هزاران نفر از آن عبور می‌کنند، از سال ۱۳۹۸ به دلیل نشت آب، سیم‌کشی فرسوده و ریزش سقف بخش‌هایی از سقف تعطیل شده است. مسئولان می‌گویند کار از ماه آبان آغاز می‌شود و تا پایان سال ۱۴۰۴ به پایان می‌رسد. اما برخی از کسبه می‌گویند این زمان‌بندی بارها قبلاً هم تکرار شده است.

مهندس کامران یزدان‌پناه، سرپرست گروه نگهداری شبکه، در گفت‌وگو با ما گفت: «ما با کمبود نیرو روبه‌رو هستیم. از ۱۲۰ نفر استخدامی، ۴۰ نفر بازنشسته شده‌اند و جایگزین آن‌ها استخدام نشده است. وقتی ۱۴۰۰ تیرپایه همزمان خراب می‌شود، اولویت با بیمارستان‌ها و پمپ‌های آب است و خیابان‌های فرعی چند روز صبر می‌کنند.» این پاسخ درست است اما کافی نیست. بیمارستان‌ها ژنراتور دارند و پمپ‌های آب مخزن ذخیره دارند. اما صدها خانه‌ی مسکونی که سالمند در آن زندگی می‌کند و دستگاه‌های پزشکی خانگی دارند، هیچ پشتوانه‌ای ندارند.

در مقابل، شرکت برق منطقه‌ای دشت‌آباد در همان روز ۹۲۰ تیرپایه را در ۲ شهرک نصب کرد و مدت قطعی را به کمتر از ۶ ساعت رساند. تفاوت در بودجه است نه در مهارت. شرکت دشت‌آباد ۱۸ درصد از درآمد خود را صرف نگهداری کرده است و شرکت روشنایی شهر ۴ درصد. عدد کوچک است اما نتیجه بزرگ. شهروند نمی‌پرسد بودجه چند درصد است؛ می‌پرسد چرا چراغ من روشن است و همسایه‌ام نه.

پیشنهاد ما روشن است: شرکت باید ظرف ۳ ماه فهرست کابل‌های بیش از عمر مفید را منتشر کند و شهروندان بتوانند در سامانه‌ی شهر ببینند کدام خیابان در صف است. هزینه‌ی این کار اندک است و اعتماد را می‌سازد. اگر شرکت می‌گوید ۴۸ ساعت، باید گزارش روزانه منتشر کند و اگر نشد، توضیح بدهد. شفافیت جای عذرخواهی را می‌گیرد و شهروند می‌داند منتظر چه زمانی بماند. این کمترین کاری است که شرکت می‌تواند بدون هزینه‌ی اضافی انجام دهد.

۱۴۰۰ تیرپایه در ۳ شهرک بدون برق ماند؛ شرکت روشنایی شهر وعده داد ظرف ۴۸ ساعت اصلاح شود

(سرمقاله‌نویس ما — ستون سردبیر)

ساعت ۲۱:۴۰ روز ۷ تیر، ۲۳۰۰ خانه در سه شهرک شمالی شهر تاریک شد. ۱۴۰۰ تیرپایه برق در خیابان‌های ۱۲، ۱۴ و ۱۶ متری از کار افتاد و عابران ناچار شدند با چراغ قوه و تلفن همراه مسیر را طی کنند. این اتفاق نه یک حادثه ی استثنایی بود و نه نخستین بار. شرکت روشنایی شهر در سه ماه گذشته دست‌کم ۶ گزارش مشابه ثبت کرده است. پرسش اصلی این است که چرا شبکه‌ای که هزینه‌ی نگهداری آن از جیب شهروندان پرداخت می‌شود، در برابر باد و بارش ساده این‌چنین شکننده است.

شرکت روشنایی شهر در بیانیه‌ی خود علت را «اتصال کوتاه در کابل‌های زیرزمینی» اعلام کرد و گفت ۶۰ نیروی فنی ظرف ۴۸ ساعت کار می‌کنند. اما این جمله تنها بخشی از ماجرا را می‌گوید. کابل‌های زیرزمینی در عمق ۷۰ سانتی‌متری نصب شده‌اند و طبق دستورالعمل داخلی شرکت باید هر ۱۲ ماه یک بار بازرسی شوند. اسناد داخلی نشان می‌دهد بازرسی آخر در بهار ۱۴۰۱ انجام شده و از آن زمان تا کنون هیچ گزارشی منتشر نشده است. یعنی کابل‌هایی که سن‌شان از عمر مفید‌شان گذشته، هنوز برق می‌گیرند و هر بار که آب به آن‌ها می‌رسد، خاموشی به جان شهروند می‌افتد.

مهندس کامران یزدان‌پناه، سرپرست گروه نگهداری شبکه، در گفت‌وگو با ما گفت: «ما با کمبود نیرو روبه‌رو هستیم. از ۱۲۰ نفر استخدامی، ۴۰ نفر بازنشسته شده‌اند و جایگزین آن‌ها استخدام نشده است. وقتی ۱۴۰۰ تیرپایه همزمان خراب می‌شود، اولویت با بیمارستان‌ها و پمپ‌های آب است و خیابان‌های فرعی چند روز صبر می‌کنند.» این پاسخ درست است اما کافی نیست. بیمارستان‌ها ژنراتور دارند و پمپ‌های آب مخزن ذخیره دارند. اما صدها خانه‌ی مسکونی که سالمند در آن زندگی می‌کند و دستگاه‌های پزشکی خانگی دارند، هیچ پشتوانه‌ای ندارند.

در مقابل، شرکت برق منطقه‌ای دشت‌آباد در همان روز ۹۲۰ تیرپایه را در ۲ شهرک نصب کرد و مدت قطعی را به کمتر از ۶ ساعت رساند. تفاوت در بودجه است نه در مهارت. شرکت دشت‌آباد ۱۸ درصد از درآمد خود را صرف نگهداری کرده است و شرکت روشنایی شهر ۴ درصد. عدد کوچک است اما نتیجه بزرگ. شهروند نمی‌پرسد بودجه چند درصد است؛ می‌پرسد چرا چراغ من روشن است و همسایه‌ام نه.

پیشنهاد ما روشن است: شرکت باید ظرف ۳ ماه فهرست کابل‌های بیش از عمر مفید را منتشر کند و شهروندان بتوانند در سامانه‌ی شهر ببینند کدام خیابان در صف است. هزینه‌ی این کار اندک است و اعتماد را می‌سازد. اگر شرکت می‌گوید ۴۸ ساعت، باید گزارش روزانه منتشر کند و اگر نشد، توضیح بدهد. شفافیت جای عذرخواهی را می‌گیرد و شهروند می‌داند منتظر چه زمانی بماند. این کمترین کاری است که شرکت می‌تواند بدون هزینه‌ی اضافی انجام دهد.

شهرداری بندر نیلوفر ۴۲ میلیارد تومان برای بازسازی بازار سرپوشیده اختصاص داد

(گزارش ویژه‌ی ما از بندر نیلوفر)

شهرداری بندر نیلوفر روز سه‌شنبه ۱۲ مهر ۱۴۰۳ اعلام کرد ۴۲ میلیارد تومان برای بازسازی بازار سرپوشیده‌ی مرکزی شهر اختصاص داده است. این بازار که بیش از ۱۸۰ مغازه دارد و روزانه هزاران نفر از آن عبور می‌کنند، از سال ۱۳۹۸ به دلیل نشت آب، سیم‌کشی فرسوده و ریزش سقف بخش‌هایی از سقف تعطیل شده است. مسئولان می‌گویند کار از ماه آبان آغاز می‌شود و تا پایان سال ۱۴۰۴ به پایان می‌رسد. اما برخی از کسبه می‌گویند این زمان‌بندی بارها قبلاً هم تکرار شده است